

Gyertyaláng

DSIDA JENŐ verse

IVASKOVICS JÓZSEF zenéje

Andante

Gyer - tya va - gyok az éj - sza - ká - ban, fé - nyért har - co - ló tör - pe baj - nok. Te

só - haj - to - zol, Is - te - nem, s én jobb - ra haj - lok, bal - ra haj - lok.

Csak gyön - gén tar - tasz a ke - zed - ben, mért lany - ha szol - gád va - gyok, vá - sott

s e - zért zi - zeg az es - ti szél: a Te szo - mo - rú só - haj - tá - sod.

a tempo Le - he - tő - sé - gek klas - tro - má - ban any - nyi el - rej - tett fák - lya - szent él!

U - ram, hát mi az ér - de - mem, hogy meg - lát - tál és ki - sze - mel - tél?

Ví - aszk va - gyok és rongy szö - vét - nek, mit se ta - nul - tam, mit se lát - tam s Te

tu - dod, hogy egy gyer - tya - láng na - gyon ke - vés az éj - sza - ká - ban.

Er - de - i sok - sok sé - ta - út - ban sze - med már na - gyobb éjt is vert át
és mé - gis vi - szel en - ge - met: len - gő, li - be - gő pis - la gyer - tyát.
Ne - ked kő - szön - he - tem, hogy néz - nek, s hogy en - ge - met is né - ha lát - nak, hogy
csu - dál - koz - va bá - mu - lom ső - tét í - vét az é - ger - fák - nak.
Gyer - tyá va - gyok az éj - sza - ká - ban, fő - nyért har - co - ló gyön - ge baj - nok -
Ne - hez - telsz - e rám, én U - ram, hogy jobb - ra haj - lok, bal - ra haj - lok?
Úgy sze - ret - nek ked - ved - re ég - ni resz - ke - tő, bol - dog é - ji út - ban! - Ha
gyön - ge - sé - gem fáj Ne - ked, só - hajts na - gyot, - s én ki - a - lud - tam.

Hngszerszóló kezdéshez és befejezéshez

Gyertya vagyok az éjszakában,
fényért harcoló törpe bajnok.
Te sóhajtozol, Istenem,
s én jobbra hajlok, balra hajlok.

Csak gyöngén tartasz a kezében,
mert lanyha szolgád vagyok, vásott
s ezért zizeg az esti szél:
a Te szomorú sóhajtásod.

Lehetőségek klostromában
annyi elrejtett fáklya-szent él!
Uram, hát mi az érdemem,
hogyan megláttál és kiszemeltél?

Viaszk vagyok és rongy szövétnek,
mit se tanultam, mit se láttam
s Te tudod, hogy egy gyertyaláng
nagyon kevés az éjszakában.

Erdei sok-sok sétaútban
szemed már nagyobb éjt is vert át
és mégis viszel engemet:
lengő, libegő pislá gyertyát.

Neked köszönhetem, hogy néznek,
s hogy engemet is néha látnak,
s hogy csudálkozva bámulom
sötét ívét az égerfáknak.

Gyertya vagyok az éjszakában,
fényért harcoló gyöngye bajnok. -
Neheztelsz-e rám, én Uram,
hogyan jobbra hajlok, balra hajlok?

Úgy szeretnék kedvedre égni
reszkető, boldog éji útban! -
Ha gyöngeségem fáj Neked,
sóhajts nagyot, - s én kialudtam.